Nedjelja, 09.12.2012.g.

Blizu JE BOŽIĆ. Skoro na svakoj misi župnik ili kapelan spomenu

ispovijed.

Danas je župnik govorio o ispovijedanju koje se mora obaviti u našoj župi

po kućama, kada će on ili kapelan obići stare i nemoćne, ili bolesne, koji

ne mogu doći na župnu ispovijed u crkvu, i ispovjediti ih u njihovim

kućama.

Dragi župnik posebno je pohvalio to što se osjeća da se mi župljani

trudimo da osiguramo ispovijed za sve one u svojoj okolini, rođake,

susjede, znance, koji bi se htjeli ispovjediti ali se ne mogu zbog fizičke

nemogućnosti.

I još jednom je potaknuo, i zamolio da se neka potrudimo, neka se malo

"ogledamo" oko sebe, da li možda u našoj okolini, u kojoj se krećemo,

ima netko tko bi možda išao na ispovijed ali ne može zbog fizičke

onemoćalosti.

I spomenuo je jednu dragu župljanku koja je obišla dosta nemoćnih u

svojoj okolini te je njih desetoro pristalo da ih se dođe ispovjediti tu gdje

stanuju, jer su nemoćni doći sami na ispovijed.

I meni je "pala" na pamet jedna draga osoba koja se ne ispovijeda, pa i

nije baš nemoćna, ali mislim da bi otišla na ispovijed kada bi malo s njom

razgovarao. Sigurno ću pokušati, jer ispovijed prije Božića i Uskrsa je i

obveza svakog vjernika.

A ispovijed je nešto što u svim razgovorima, ili razmjeni e-maila s dragim

osobama u potrebi koje mi se jave, ja uvijek predložim svima da učine.

Prvo da dođu na misu a onda da obave

ispovijed.

PO SVOJEM VLASTITOM ISKUSTVU, NA PUTU MOJEG

OBRAĆENJA, NAJVEĆU BORBU SAM VODIO SA ZLIM OKO

ODLASKA NA NEDJELJNE MISE.

TO JE TRAJALO GODINAMA.

A KADA SAM TO NEKAKO I USPIO, OSTAO SAM, A TOGA

NISAM BIO NI SVJESTAN, PRIKRAĆEN ZA PREKRASNO ISKUSTVO

PRIMANJA ŽIVOG GOSPODINA, ZA PRIČEST KOJU UOPĆE NISAM

PRIMAO.

NISAM SMATRAO VAŽNOM.

KAKO SAM BIO U ZABLUDI!

NO, ONO ŠTO ME KATAPULTIRALO PREMA GOSPODINU, GDJE

SAM SHVATIO DA JE ON TU, KRAJ MENE, I DA GA JA TOLIKO

TREBAM, BILI SU GRIJESI KOJE MI JE DAO SPOZNATI PREMA

NJEMU I BLIŽNJIMA OKO SEBE.

I OGROMNA POTREBA DA TE GRIJEHE

NEKAKO IZBACIM IZ SEBE!

A TO SAM JEDINO MOGAO PUTEM

ISPOVIJEDI.

ISPOVIJED JE BILA JEDINO SREDSTVO.

A pročitao sam jednoj knjizi, GOSPINU PORUKU vidjelicama u

Međugorju, od 06.08.1982., kako PREDRAGA GOSPA ukazuje na

važnost ispovijedi:

"DRAGA DJECO!

LJUDE TREBA POZIVATI NA ISPOVIJED SVAKOG MJESECA,

POGOTOVO PRVE SUBOTE.

OVDJE O TOME JOŠ NISAM GOVORILA.

POZIVAM LJUDE NA ČESTU ISPOVIJED.

BUDITE STRPLJIVI JER VRIJEME JOŠ NIJE DOŠLO. ČINITE ŠTO

SAM VAM REKLA. POSTOJE MNOGI LJUDI KOJI SE TOGA NE

DRŽE.

MJESEČNA ISPOVIJED BIT ĆE LIJEK ZA CRKVU NA ZAPADU.

OVU PORUKU TREBA PROSLIJEDITI NA ZAPAD."

JA SAM SE, NA POČETKU SVOJEG

OBRAĆENJA, ISPOVIJEDIO

DESETAK PUTA U NEKOLIKO MJESECI.

I mnogi mi znaju govoriti da ih od ispovijedi odbijaju svećenici, koji su

ovakvi ili onakvi.

TOLIKO PRIČA O TOME KAKVI SU

SVEĆENICI!

A KAKVI SMO TO MI KOJI SEBI

UZIMAMO PRAVO SUDITI NAŠIM

SVEĆENICIMA!?

PRAVEDNICI!? JA NE POZNAJEM NI

JEDNOGA, NA ČELU SA MNOM.

ISTINA, ima nas puno koji se

smatramo pravednicima. O, LJUDSKA

OHOLOSTI!

I svima govorim da to ne gledaju tako, da

nije bitan svećenik u ispovijedi, NE

ISPOVIJEDAMO SE NJEMU, NEGO

GOSPODINU ISUSU.

SVEĆENIKA, SVAKOG KOJEG JE POZVAO, KAKAV GOD BIO,

GOSPODIN JE JEDINO OVLASTIO OVDJE NA ZEMLJI DA MOŽE

ODRIJEŠITI GRIJEHE ONIH KOJI MU SE DOĐU ISPOVJEDITI.

SAMO SVEĆENIKA.

REKAO JE PETRU, PRVOM SVEĆENIKU, PAPI, DA KOGA ON

ODRJEŠI NA ZEMLJI DA MU JE ODRJEŠENO I NA NEBU. I TAKO

JE OSTALO DO DANAS U CRKVI KOJU JE GOSPODIN ISUS

USTOLIČIO NA PETRU-STIJENI.

NO, ISPOVIJEDAMO SE GOSPODINU!

GOSPODINU PREDAJEMO GRIJEHE DA

IH UZME NA SEBE!

ON JE DOŠAO UMRJETI U MUKAMA NA

KRIŽU KAKO BI OTKUPIO NAŠE

GRIJEHE!

NJEMU IH PREDAJEMO. I ZATO SE

KAŽE DA AKO MANJE GRIJEŠIMO,

ČINIMO DJELA MILOSRĐA, POMAŽEMO

GOSPODINU "NOSITI KRIŽ".

No, to je nekako teško shvatiti. Ispovijedati se i govoriti svećeniku svoje

grijehe i ono što nas muči, a misliti da ih ispovijedamo i predajemo

GOSPODINU ISUSU.

ALI, TO SE NEKAKO DUBOKO U MENI USADILO.

Pa sam onda neki dan ponovno pročitao jednu zgodu drage SESTRE

FAUSTINE KOWALSKE, iz njezine prekrasne knjige DNEVNIK SESTRE

MARIJE FAUSTINE KOWALSKE, u kojoj govori što joj se dogodilo

jedanput kada zbog bolesti nije mogla tri tjedna ići na ispovijed te je

pokajnički oplakivala svoje grijehe i prolazila kroz određene kušnje.

TO ŠTO SAM PROČITAO ME PONOVNO OHRABRILO U TOME DA

SVIMA SVJEDOČIM KAKO JE, NAKON MISE, ISPOVIJED PRVO

ŠTO MORA SVATKO OD NAS UČINITI KAKO BI RIJEŠIO ONO

ŠTO GA MUČI U DUŠI I SRCU.

JER SE NE ISPOVIJEDAMO SVEĆENIKU NEGO GOSPODINU ISUSU!

Evo što je napisala draga svetica, SESTRA FAUSTINA:

"Danas popodne je došao otac Andrasz u moju sobu i sjeo da bi

me ispovjedio. Na početku ne reče ni jedne jedine riječi.

Izuzetno sam se radovala jer sam imala veliku želju za

ispovijeđu.

Kao uvijek otkrih mu svoju dušu. On mi je odgovorio na svaku

sitnicu. Osjećala sam se baš izuzetno sretnom, da mogu sve

tako izgovoriti.

Za pokoru mi je naložio LITANIJE PRESVETOM IMENU

ISUSOVU.

Kada sam htjela iznijeti poteškoće koje imam kod molitve tih

Litanija, on ustade i podijeli mi odrješenje. Iznenada izađe iz

njegova lika velika svjetlost i vidjeh da to nije bio otac Andrasz,

nego Isus.

Njegova odjeća je bila bijela kao snijeg i On odmah nestade.

U prvom trenutku bila sam nešto uznemirena, ali onda dođe

čudan mir u moju dušu. Primijetila sam da Isus točno tako

ispovijeda kao i drugi ispovjednici. No moje srce za vrijeme ove

ispovijedi bilo je prožeto nečim posebnim. Nisam mogla shvatiti

u prvom trenutku što to treba značiti…"

I još jedna zgoda iz njezinog Dnevnika:

"Danas mi reče Gospodin: 'KĆERI, KAD

DOLAZIŠ NA SVETU ISPOVIJED, VRELO

MOJEG MILOSRĐA STALNO TEČE NA

TVOJU DUŠU, IZ SRCA MOJA IZVIRUĆA

KRV I VODA, I POSVEĆUJE TVOJU

DUŠU.

SVAKI PUT KAD IDEŠ NA SVETU

ISPOVIJED POSVE URONI VELIKIM

POVJERENJEM U MOJE MILOSRĐE, DA

BIH MOGAO IZLITI NA TVOJU DUŠU

PUNINU MOJIH MILOSTI.

KAD DOLAZIŠ NA ISPOVIJED, ZNAJ DA

JA SAM ČEKAM NA TEBE U

ISPOVJEDAONICI. ZAKRIO SAM SE

SVEĆENIKOM, ALI U DUŠI DJELUJEM JA

SAM.

OVDJE SUSREĆE BIJEDA DUŠE BOGA

MILOSRĐA.

RECI DUŠAMA DA IZ OVOG VRELA

MILOSRĐA MOGU CRPITI SAMO

POSUDOM POVJERENJA.

AKO JE NJIHOVO POVJERENJE VELIKO,

MOJA VELIKODUŠNOST JE

BEZGRANIČNA. RIJEKE MOJE MILOSTI

PREPLAVLJUJU PONIZNE DUŠE.

OHOLE SU UVIJEK U SIROMAŠTVU I

BIJEDI, JER SE MOJA MILOST OKREĆE

OD NJIH, TE IDE PONIZNIM DUŠAMA…"

ŽIVI GOSPODIN NAS ČEKA NA ISPOVIJEDI

DA UZME NAŠE GRIJEHE I IZLIJE U NAŠE

SRCE I DUŠU OBILJE SVOJEG MILOSRĐA!

UPUTIMO MU SE S POVJERENJEM,

PREDAJMO MU ONO ŠTO NAS MUČI.

GOSPODIN ISCJELJUJE SRCE I DUŠU, KADA

MU KROZ ISPOVIJED PREDAMO ŠTO NAS

MUČI.

BLAGOSLOVLJENO BOŽJE MILOSRĐE!

BLAGOSLOVLJEN, SVET I PRESVET, TI GOSPODINE ISUSE

KRISTE, SINE BOŽJI, I TI BOŽE OČE, STVORITELJU, I TI DUŠE

SVETI, BOŽE LJUBAVI.

I ČAST I SLAVA DJEVICI MARIJI.